

en mere almindelig Opmærksomhed blandt mange Kvinder. Hvor Initiativet til det Skete er kommet fra, er mig aldeles ubekendt; om det skulde være udgaaet fra nogetsomhelst andet Sted end fra Bestyrelsen for „Danst Kvindesamfund“, veed jeg ikke. Jeg for mit Bedkommende har i det Hele den Opfattelse af Straffeloven, som den er, at den i alt Væsentligt er tilfredsstillende, og jeg er saa langt fra at istemme det Naab, som fra saa mange Sider er kommet frem om en Stærkelse af den paa forskjellige Punkter, at jeg paa Forhaand lige frax, da jeg modtog Andragendet, udtaale mig i flere Retninger nedstemmende med Hensyn til de Forhaabninger, der aabenbart knyttes til dette Skridt. Det forekom mig imidlertid under alle Omstændigheder, at det var en Sag, det var værdt at tage under Overveielse, og mere vil en Henvisning af Andragendet til Justitsministeren ikke betyde. Derfor Frugten af en saadan Overveielse skulde blive Tanken om en Forandring i en enkelt Paragraf af Straffeloven, saa vilde jo en saadan Forandring kun kunne gennemføres ad Lovgivningsveien, og selvfølgerlig ville Thingene og Folkethinget staa fuldstændig frit ligeoverfor en Overveielse af et saadant Lovforslag og ikke paa nogen Maade være bundne ved den Omstændighed, at de havde henvist det foreliggende Andragende til Overveielse. Det er mig dernæst fuldstændig klart, at Bestyrelsen af „Danst Kvindesamfund“, selv om en Henvisning til Justitsministeren maatte blive vedtagen, maa være fattet paa, at Resultatet af disse Overveielser bliver, at det var en urigtig, ikke tilstrækkelig begrundet Formening eller Skjøn, der har foranlediget Andragendet, og at der virkelig ikke er nogen Anledning til at gjøre Forandring i Lovgivningen. Jeg vil paa ingen Maade paa Forhaand sige, at det ikke skulde blive Resultatet — det kan jeg endog godt tænke mig — men dette forhindrer jo ikke, at man kan finde det rigtigt, at Sagen tages under Overveielse. Det er mig dernæst ogsaa ganske klart, at Bestyrelsen for „Danst Kvindesamfund“ maa være belavet paa, at selv om man skulde finde visse Forandringer i et enkelt Punkt af Straffeloven paa dette Omraade ganske rimelige, vilde disse Forandringer dog aldrig kunne gaa saa vidt, at de enten forrykkede Harmonien i Straffeloven paa et større Omraade eller indbragte i vor Lovgivning Straffearter, som, hvad man end ellers kan dømme om dem, ikke ere kjendte og ikke kunne indføres paa et enkelt Punkt, uden at det maa faae de betydeligste Konsekventer. Det er en Selvfølge, at det maa være indenfor meget bestemte Rammer, at der kan være Tale om en Forandring, og det maa Bestyrelsen, selv om den har tænkt sig noget Andet, ialtfald være belavet paa. Det stiller sig imidlertid paa den anden Side saaledes for mig, at der er visse Forandringer, særlig ved Straffelovens § 202, om hvilke jeg ikke paa Forhaand

vilde sige, at de vare urimelige. Der er for det Første den Omstændighed ved § 202, sammenholdt med den foregaaende Paragraf, der handler om Vold mod Slægtninge i opstigende Linie, at medens Maximum i Bestemmelserne ere de samme: Forbedringshusarbejde i 2 Aar, er der ikke sat nogen anden mindste Straf for Mishandling af Ægtefælle end det laveste Fængsel, der overhovedet kendes hos os, det vil sige to Dages simpelt Fængsel. Nu er det en Selvfølge, at Domstolens Afgjørelse i hvert enkelt Tilfælde — deres Skjøn, deres Balg indenfor Strafferammen — jo altid maa blive paavirket af selve Strafferammens højeste Punkt og laveste Punkt, og man kan ikke uden Grund opfaae sig det Spørgsmaal: Er der virkelig nogen Anledning til at sætte Minimum saa lavt her, hvor der er Tale om Mishandling af Hustruen? Jeg har for at komme til Klarhed over dette Punkt, om der virkelig var nogen Trang til at have saa lav en Straf, undersøgt de Højesteretsdomme, som ere faldne, siden Straffeloven udkom, angaaende Mishandling af Hustruen. Disse Domme foreligge, saavidt jeg har kunnet samle dem, i et Antal af 40. Af disse Domfældelser er der imidlertid fire, som jeg lader ude af Betragtning, fordi der her er andre Omstændigheder med; men for de andre jeg og tredives Bedkommende ser jeg, at der ikke er en eneste Højesteretsdom, der har fundet Anledning til at vælge en lavere Straf end 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Højesteret har aldrig fundet Anledning til at bruge de laveste Straffe, som Paragrafen aabner en Udflugt til, og de 2 Gange 5 Dage, som 5 Domme af de 36 have idømt, ere idømte under meget formildende Omstændigheder; thi Sagen er — det maa vi vel erindre — at det vel altid er en Forbrydelse og meget ofte en oprørende Forbrydelse, der er Tale om, Mishandling af Hustruen, men at den dog kan foregaa under Omstændigheder, som ere meget undskyldende. Der har været Tilfælde, hvor det mindste Maal, der har været anvendt, 2 Gange 5 Dages Fængsel Vand og Brød, har været et saadant, at man maatte sige, at der vel ikke var Forsvar derfor tilstede, men der var dog en Undskyldning — enten Hustruens Fordruffenhed, utrolige Svineri, som det hedder i en Dom eller Stigt — som kunde bringe en ellers rolig Mand til en ilfindet Handling. Men naar altsaa Domstolene ikke i noget Tilfælde have fundet Anledning til under de mest undskyldende Omstændigheder, som have foreligget, at gaa lavere end til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vilde det jo vel kunne være et Spørgsmaal at tage under Overveielse, om ikke passende denne Straf kunde sættes som Minimum i § 202. Jeg mener ogsaa, at det kunde være Gjenstand for Overveielse, om det Maximum, som er sat, nemlig 2 Aars Forbedringshusarbejde, dersom der ikke foreligger